

Součenci.

Ludovik, Tonček in Slavko so se skupaj učili. A kako učili! Mnogo otrok se rado uči, a bolj kot so se ti, se nobeni drugi niso. V šolo so šli kot na zabavo. Ko so uzrli gospoda Miška, svojega učitelja, so kar rdeli od radosti, in srca so jim začela močnejše utripati. Med uro so pazili kot v cerkvi, in vsak dan so se naučili kaj novega.

Gospod Miško je pa tudi zelo ljubil te otroke. Kateri učitelj pa ne ljubi marljivih otrok? Potrudil se je, da jim je razložil vsako podrobnost tako temeljito, da so ga učenci prav lahko razumeli in si vse zapomnili, kar jim je povedal.

Nekoč je rekel Tončku oče:

»Obleci se, Tonček, pojdeš z nami k predstavi; igrajo namreč danes igro prav nalašč za otroke.«

»Ne znam še za šolo.«

»Ne znaš? To ni dobro, otrok. Požuriti bi se bil moral. Toda danes je moja krivda: prej bi ti bil moral povedati, da ne boš imel zvečer časa za učenje. No, se pač za jutri ne naučiš. Saj si marljiv učenec in se potruдиš pozneje, da nadomestiš zamujeno.«

Tonček je poljubil očetu roko in urno stekel v drugo sobo, da se preobleče. A takoj se je vrnil ter se zmedeno in boječe približal mami:

»Mama!« je zašepetnil, »jaz rajši ne grem k predstavi, kakor da se ne bi naučil za šolo. Jutri bi mi bilo pa zelo težko, in tudi danes ne bi bil prav nič vesel.«

Mamica je objela dečka in povedala njegove besede očetu, ki je rad dovolil, da ostane doma. Po-

hvalil je njegovo marljivost ter rekel, da ga zelo veseli, ker njegov edinec tako ljubi učenje.

Pa tudi Tončku ni bilo prav nič žal predstave — drugi dan je namreč gospod Miško pravil tako zanimive stvari v šoli, da si je dečko venomer mislil:

»Kako je to dobro! Kako je dobro, da nisem šel k predstavi in zamudil šole.«

Za nobeno ceno ne bi bil kdaj zamudil šole.

(Dalje prihodnjije)

Sid:

Konjiček.

Hi, konjiček, hoja hi!

Kam bežiš? Kam letiš?

Hoja hi —!

Navzdol beži! Navzdol leti!

Hoja hi!

Velik je konjič

majhen pogonič,

vajeti — motvoz

in motvoz je bič.

To ni nič!

